

# DE POSTRYDER

## DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s'ondsdaags, s'ondervonds en zaterdags.  
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 31, en bij alle post-directeurs.  
Alle toezending van brieven, aankonten, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 1 fl. buiten de staal, 8 fr. buiten de staal.  
Een blad afzonderlijk, 20 centimen.  
De aankondigingen, per driekwiel, 15 centimen.  
De reclamen, per driekwiel 25 centimen.

TONGEREN, DEN 14 SEPTEMBER.

### Rusland, Duitschland en het Oosten.

Men weet het, wij zijn geene pessimisten: alle gunstige berichten en goede teekens voor 't behoud van den vrede, nemen wij met volloening op; doch, zooals wij het reeds zegden, de toekomst is niet in de handen van Frankrijk of van Pruisen alleen: er bestaat nog eene machtige Mogendheid die sinds eeuwen werkzaam is om zich naar Oost en West uit te breiden; die thans bijvoert om de bewoners der aangrenzende landen in beweging te houden, ten einde de uitvoering zijner plannen in de kristene gewesten van Turkije en in de andere Oosterlanden te vergemakkelijken, onderwijl hare diplomatie de Europeesche regeringen in slaap wiegt omtrent hare heimelijke bedoelingen.

Onze lezers hebben reeds Rusland genoemd, en inwervil der aanhoudende pogingen van Frankrijk om den vrede in ons werelddeel niet opnieuw verstoord te zien, zijn er Staatsmannen en geleerde politieke schrijvers, zoewel in Frankrijk als elders, die blijven vreezen dat er tegen het aanstaande voorjaar in den Oosten een zwaar geschil zou kunnen oprijzen; ja, die zich afvragen, of de vrede wel tot dat tijdstip bewaard zal blijven.....

In het jaar 1855 begon Rusland de vijandigheden met den overtocht over de rivier de Pruth, tegen het midden der maand oktober. Bijaldien het volgens sommigen dreigende geschil in den Oosten geboren mocht worden, zou het overeenkomstig zijn met de gewoonten en belangen van Rusland, hetzelfde wederom te doen uitbarsten in den beginne van den winter.

Eene tusschenkomst der Westersche Mogendheden in den Oosten is in dat jaargetij veel moeilijker; de Russen, integendeel, die maar eenige dagmarschen moeten maken om zich in het vijandlijke land te bevinden, behoeven geene rekening van het jaargetij te houden: de winter is voor hen de gunstigste oogenblik voor het vervoer hunner materialen. Hun krijgstoet zou niet verre van hun grondgebied zijn; zij kunnen voorwaarts rukken bij hun eigene grenzen ondersteund, te midden van bevolkingen, welke zij vooraf bewrkt en te hunner gunste gestemd hebben.

Gaat Rusland aldus te werk, en trekt het de aandacht van Frankrijk en Engeland naar den Donau, dan zal Pruisen zich die goede gelegenheid kunnen benuttigen om zijn werk van eenmaking te voltrekken; het zou daarbij

evenmin iets van den winter te vreezen hebben. Het geringste voorwendsel zou voor Von Bismark voldoende zijn om Beieren en Wurtemberg binnen te dringen, uit kracht der gesloten krijgsovereenkomsten, en om de eene helft van Duitschland's strijdmacht te bezigen tot de onderjukking der andere. Middelen van uitvoering, geld, vervoerwegen, soldaten: alles is gereed, of zal dit wezen na den zittijd van het Noordduitsche Parlement.

Wat aangaat Italië, welks heerschzuchtige ontwerpen zich niet verder uitbreiden dat tot het Schiereiland dat land is uitgeput aan hulpmiddelen en werkmiddelen; deszelfs Staatsbestuur heeft thans de dictateur noodig, en de oorlog zou het die aanstands in de hand spelen.

Het is derhalve juist niet ongerijmd, dat sommigen de mogelijkheid eens geschils in den Oosten voorzien voor het einde dezes jaars. Gewis kan men tegen dit vooruitzicht verscheidene politieke betoogredens doen gelden.

Wij zelve hebben hoop geschept op algemeen vredebehoel, ten gevolge der verklaringen van Keizer Napoleon en der fransche regering; de aarzelingen aangeduid in de staatkunde des heeren Von Bismark, en de meer vredelievende strekkingen met de welke hij op dezen oogenblik schijnt bezielde te zijn. Doch mocht de pruisische Jonkerpartij weder de bovenhand bekomen, dan zou ze alras gedaan maken met die aarzelingen en die strekkingen.

Ongetwijfeld zou ook Rusland, bij de herriering aan den Krim-oorlog, kunnen aarzelen om nogmaals het Westen den handschoen toe te werpen; doch is Rusland zelf nog meester om de beweging in den Oosten, welke het heeft doen ontstaan, tegen te houden?

Het italiaansche gouvernement is bloedgesteld door zijn verbond met de Revolutie en de Revolutie zal voor niets meer achteruit deinen.

Wij gelooven en hopen volgaarne, dat de algemeene oorlog voorkomen zal worden, en de Oostersche kwestie, minstens tot in de aanstaande lente zal blijven rusten. Zes maanden zijn inderdaad een tijdverloop, lang genoeg om een' toestand geheel en al te doen veranderen; de hooge invloeden ten dienste van den vrede kunnen van hier tot dan veel moeilijkheden vereffenen, de kansen van vredebreuk verminderen, en eene duurzame overeenkomst voorbereiden.

God geve dat zulks gebeure; doch wij vreezen tevens dat die aanhoudende onzekerheid, dat wantrouwen, nadeelig zullen blijven inwerken op de belangen van nijverheid en

koophandel, en dat het grootste en meest noodzakelijke werk ter voorbereiding, van een' duurzamen vrede, ter ontlasting der zo hard gedrukte volkeren en ter bereiking van den waren vooruitgang; — dat de *algemeene ontvoering* in Europa daardoor nogmaals voor langen tijd verschoven zal worden.

Hetgeen ons het meest getroffen heeft in het katholiek congres van Mechelen dat zijn noch de aanspraken der welsprekendste redenaars van Europa, noch de reizen van twee duizend uren welke menige dezer menschen afgelegd hadden. Een schouwspel dat grooter is dan dit alles, dat is van in het katholiek congres ontbare belgische jongelingen te zien die met recht hunne titels zouden kunnen doen gelden om verhevene ambten in het staatsbestuur te bekleeden. Om heden het geringste plaatsje te bekomen moet men den fellen liberaal spelen; dat is bekend. Zijt gij katholiek en hadt gij alle kennissen van de wereld, gij kunt zeker zijn dat de weg der openbare ambten voor u gesloten blijft. Die jongelingen die zich verleden week op weg begaven naar Mechelen, wisten dat heel goed en hunne tegenwoordigheid op het congres bewijst dat zij eene overtuiging hebben die in hun hart hooger spreekt dan hun persoonlijk belang. Wilden zij den liberaal spelen, dan waren alle plaatsen voor hun open; maar zij verzaken er liever aan, dan hunne innige denkwijze op dien prijs te slachtofferen.

O! wij weten het wel: wilde men een liberaal congres zamen roepen, daar zouden ook heel veel jonge advokaten en gediplomeerden van alle vakken naar toe loopen! Daar zouden plaatsjes uitgedaald worden en de hartste schreeuwers zouden de vetste postjes bekomen.

Neemt de plaatsjes weg die heden niets anders meer zijn dan belooningen voor politieke ijver, dan verliest het ministerie de negen tienden zijner aanhangers. Zoo grooten eerbied men moet hebben voor dengenen die zijne denkwijze getrouw blijft, zelfs wanneer hij er alles bij te verliezen heeft, zoo groote verachting gevoelt men ook voor die najagers van plaatsen die altijd gereed zijn om zich plat op den buik te werpen voor al wie hun den zak en den maag wil vullen.

### Gaat het ministerie vallen?

Sedert drie weken hoort men bijna van niets anders meer dan van eene volkomene of gedeeltelijke ontbinding van het ministerie.

haar neder. «Lieve Louise,» zeide hij met zachte stem, «gij zijt een goed kind.» — Lieve vader, antwoordde Louise, «gij hebt mij dat al zoo dikwijls gezegd, dat ik het bijna zelf zal gaan gelooven.» — «Dat kunt gij doen, het is de zuivere waarheid. Gij zijt het dierbaarste dat ik op aarde bezit, en u dit te bewijzen, is mijn ijverichste streven.» — «Ik weet het, lieve vader! En uit uwe twijfelachtige inleiding vermoed ik, dat gij ook thans weder gekomen zijt om mij vreugde te verschaffen. Is het niet zoo, vader? — «Zeker, zoo is 't.» — «Nu spoedig, laat hooren: is uw portret misschien klaar? Ik verheug mij zeer daarover.» — «Denkt gij nog altijd daaraan? Neen, kindlief, dat is het niet, dat ik u wilde mededeelen. Maar, tot uwe geruststelling diene, d't de schilder het aanstaande week brengen zal. Neen, het is heel iets anders! Raad eens.» — «Ja raden, dat zal ik wel moeijdelijk kunnen doen. Wie weet, wat uwe vaderlijke liefde nu weder uitgedacht heeft. Kom, zeg het mij liever ronduit.»

«Dat wilde de overste nu ook doen; hij opende den mond, maar het wilde er niet uit. Hij werd op eens zoo zonderling te moede. «Neen, lieve dochter,» zeide hij, «gij moet het maar raden.» — «Nu als ik het volstrekt doen moet, dan zal ik het ook maar doen. Dus raad ik, dat gij mij weder een schoon kleed hebt gekocht?» — «Neen!» — «Dan, dat wij deze winter naar de stad gaan en vlijtig de concorten bezoeken zullen?» — «Ook niet! Maar dat kan ook gebeuren, als gij wilt.» — «Lieve vader, ik raad niet meer; ik vind het toch niet. Kom, zeg het mij maar.» — «Lieve dochter,» sprak de overste. — «Alle donders!» viel hij zich zelve in de rede, «eens moet het er toch uit — lieve dochter, ik heb u — uitgehuwelijkt.»

«Mij uitgehuwelijkt, lieve vader? Gij spreekt in raadselen!» zeide het meisje, na een oogenblik

M. Vandenepeereboom, zoo men zegt, zou vallen omdat hij te veel genegen schijnt voor de wet van 1842, en dezelve wil doen heerschen over de nieuwe scholen der *volwassenen*. Van der Stichelen zou het laten steken omdat hij uit den tarief der ijzeren wezen niet meer geraakt, en dat hij bezig is met het gouvernement aan zijne zottelijke proefnemingen te doen mostaard eten.

Wat ervan zij, zeker is het dat het ministerie, in den begin zoo gelijkzinnig, overgeleverd is aan de diepste oneenigheid, waartuit weltra eene schending noodzakelijk zal ontstaan.

De ware oorzaak van den inwendigen strijd die in de ministeriele keuken heerscht, is, ons denkens, niets anders dan de betrekkelijke matigheid waarvan de twee genoemde ministers den *schijn* willen behouden, terwyl MM. Frère en Bara liever dubbel of kwijt zouden spelen, met rechtuit het hevigste politiek aan te nemen.

Wat zal daarvan het einde zijn? Wij weten het niet. Doch weldra zal de oplossing, welke de ministeriele crisis zal ontvingen, ons leeren of de uitvoerende magt, in plaats van door de ministers *gedaald* te worden, slechts een werktuig is, waarvan M. Frère zich volgens zijnen zin en wil, bedient, om zijne medebeamten aaf te stellen en het land te onderdrukken. Ja weldra zullen wij weten of wij toch eindelijk vooroordeeld zullen zijn, om M. Frère, als alleenheerscher en dwingeland, op den nek te krijgen; of wij niettegenstaande de raadgevingen van den koning, bij zijne troonbeklimming, aan het land gegeven; niettegenstaande de wisselvalligheden die den toestand van Europa bedreigen; niettegenstaande de laatste keizingen die het evenwicht der partijen in het Senaat hersteld hebben, of wij zullen gedwongen zijn, het hevig politiek van Frère Bara te verdragen dat troon en vaderland bedreigt!

### Het vredes-congres.

Over eenige dagen is te Geneve in Zwitserland een congres zamen gekomen van de vrienden des vrede. Dat is wel het aardigste kluchtspel dat ooit opgevoerd werd. Het congres van den *vrede* opent zijne deuren en ontvangt met opene armen Garibaldi, die verklaart den *oorlog* in zijn rood hoes te hebben medegebracht. Garibaldi zegt dat hij Rome gaat innemen en hij verklaart dat de Pous van zijnen troon vervallen is. Dat is zeker wel het hoogste punt van het kluchtspel en wij begrijpen niet dat de wereld zich anders met bekommert om de dwaaze overdrijvingen van

### VERRASSINGEN.

(Vervolg.)

De stilte werd pijnlijk voor den advokaat. Hij ging eene poos de kamer op en neder; toen trad hij dicht naar den overste toe. «Hooggeëerde heer overste;» zeide hij met zachte stem, «mag ik om uwe beslissing vragen?» — De overste werd uit zijne gepinzene gewekt. «Ja zoo!» sprak hij, «gij wilt alzo mijn Louise huwen. Voelt gij wel de roeping in u, haar gelukkig, recht gelukkig te maken? Antwoord mij nog niet! Ik meen, zult gij haar zóó behandelen, als het goede, lieve wezen het verdient? Ik meen niet zóó, als een oude grimmige overste zijne vrouw behandelen zou; maar zóó recht innig en hartelijk!» — Antwoord thans! — «Ik zweer.» — «Zweer niet!» viel hem de overste in de rede, «ik hoor het niet gaarne. Als een overste vloekt en een advokaat zweert, dan is het zoo tamelijk hetzelfde, namelijk, er is op beiden niet veel te rekenen.» — De advokaat beet zich de lip instukken; de aanmerking beviel hem niet.

«Zweer niet,» ging de overste voort, «maar geef mij de hand en beloof mij op uw woord van eer, dat gij mijne Louise naar uw beste weten en willen gelukkig zult maken.» — «Ik beloof het u,» zeide Halter, en drukte de toegestoken hand. — «Nu, dan geef ik u mijne dochter tot vrouw,» antwoordde de overste. «En thans, nu de zaak geschikt is, kan ik u ook zeggen, dat gij, van uw standpunt beschouwd, geen gering proces gewonnen hebt. Mijnne dochter is, namelijk, eenige erfgename, met uitzondering van een legaat voor mijn neef en eenige kleingheden tot goede doeleinden bestemd.»

«Hoe groot is het legaat voor mijnheer uw neef?» vroegde Halter, en zijn blik was gelijk

die eener kat, als zij eene muis in de nabijheid vermoedt. — «Zes duizend daalders.» — «Mijn God, heer overste, dat vind ik overdreven! Maar gij leeft nog, het testament is dus nog te veranderen.» — «Dat is het niet; — maar waarom zou ik het veranderen?» — «Waarom of gij het veranderen zoudt, heer overste! Bij de tegenwoordige reizen van den doctor zouden de zes duizend daalders geen lang leven hebben.» — «Lieve Halter, ik heb het nu eenmaal eigenhandig in het testament geschreven: — eerst waren het vier duizend, een jaar geleden heb ik er twee duizend bijgevoegd, en wat de overste Sittenfeld geschreven heeft, blijft geschreven.»

Halter werd rustiger. «En wanneer zal de bruiloft zijn?» vroegde hij. — «Wanneer denkt gij?» hernam de overste. — «Zoodra mogelijk, liefst reeds binnen vier weken.» — «Dat gaat niet, lieve Halter! neen, dat gaat waarlijk niet. Ziet gij, ik zou mijn neef ook gaarne aan de vreugde deel laten nemen. En die komt ongeveer binnen drie maanden te huis. Als hij weder hier is, dan bepalen wij den dag. Bovendien — wie weet wat er gebeuren kan! Ik kan mij niet duidelijk verklaren; maar het is mogelijk, dat de doctor bij zijne terugkomst ook aan een huiselijken haard denkt. Hoe schoon zou het zijn, als wij dan twee bruiloften op een dag vierden! Niet waar?» — «Ik ben toch niet van uwe mening. Drie maanden is zeer lang.» — «En toch gaan zij om en spoedig genoeg! Neen, het kan niet anders. Gij moet zóó lang maar geduld hebben. Mijnne Louise moet toch ook eerst aan de huwelijksgedachten gewoon hebben. Dus blijft het daarbij: — als de doctor weder hier is! De advokaat wist zijne teleurstelling te beheerschen en reed eerst laat naar huis.

De overste had eenen stapeloozen nacht. Den anderen morgenocht hij Louise op. Zij was met eenig handwerkje bezicht. Hij zette zich tegenover